Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 8 (464) miercuri 25 ianuarie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

4. Pionierii care au obținut rezultate frumoase la învățătură și în activitatea pionierească sînt stimulați prin:

. . . . .

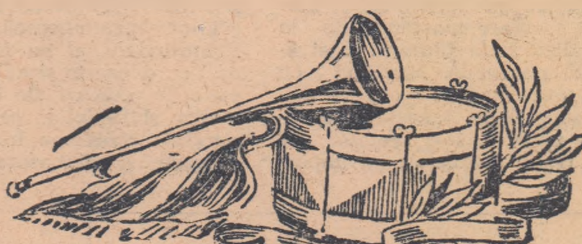
c) fotografierea în fața drapelului desfășurat al unității...

(Din Regulamentul Organizației de Pionieri din R. P. R.)

Sub drapelul UNITĂȚII

La Școala de 7 ani din comuna Topoloveni, regiunea Pitești, zilele acestea a fost sărbătoare. Colectivul de conducere al unității a hotărît ca, pentru merite deosebite, trei dintre cei mai buni pionieri să fie fotografiați sub drapelul desfășurat al unității. Printre aceștia se află și Milițescu Ion, președintele unității. Iată-l în fotografie alături de tovarășii săi, Bulacu din clasa VI-a și Țiru dintr-a V-a.

Sfatul profesorului

Repetă din vreme...

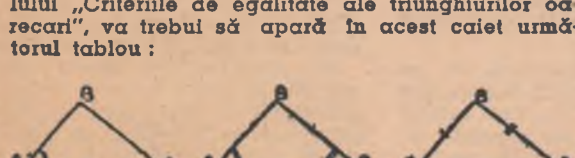
Pentru a obține rezultate bune la examenul de sfîrșit de an, trebuie să vă gîndiți cu mult înainte la repetarea materiei.

O repetare sistematică a materiei dintr-un an întreg sau chiar a materiei din anii trecuți (așa cum este cazul claselor a VI-a și a VII-a) va ușura mult munca de învățătură la sfîrșitul anului școlar.

Știți din experiența de fiecare zi că matematica nu se poate învăța fără să scrii. La geometrie, de pildă, nu se poate să nu faci demonstrațiile cu creionul pe hîrtie, ca apoi să poți rezolva probleme, ca aplicații, iar la algebră trebuie de asemenea să rezolvi cît mai multe exerciții și cît mai variate.

Pentru ca să repetați deci materia cu folos, ar fi bine ca fiecare dintre voi să aibă un caiet special, în care, după terminarea unui capitol, să faceți schema materiei parcurse.

Astfel la clasa a VI-a, după terminarea capitolului „Criteriile de egalitate ale triunghiurilor oarecari", va trebui să apară în acest caiet următorul tablou:

Chiar fără cuvinte, acest tablou ilustrează clar cele 3 criterii de egalitate ale triunghiurilor oarecari.

Trecînd în acest caiet demonstrațiile teoremelor, probleme sau exerciții mai grele, precum și schemele alcătuite în mod sistematic, veți avea la sfîrșitul anului școlar întreaga materie sistematizată și vă va fi mult mai ușor să repetați.

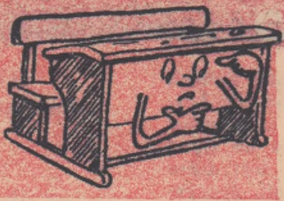
Este necesar ca la fiecare lecție nouă să revedeți materia veche în legătură cu lecția respectivă, să rezolvați probleme sau exerciții din materia parcursă, pentru ca lecția nouă să se poată clădi pe un fundament solid. In felul acesta, nici o parte din materie nu vă rămîne necunoscută.

Astfel, cînd efectuăm operații între fracțiile algebrice (la clasa a VII-a), repetăm descompunerea în factori a expresiilor algebrice, capitol care vă face mari greutăți dacă nu a fost temeinic însușit.

Așadar repetarea materiei vă împrospătează în memorie cunoștințele căpătate înainte și vă ajută să strîngeți aceste cunoștințe într-un tot mai bine legat.

Elena CONSTANTINESCU
prof. de matematică la Școala nr. 16-băieți
București

Banca înțeleaptă

Undeva, într-o școală — nu-mi amintesc în care anume — trăia un băiat. Băiatul acesta nu se prea dădea în vînt după învățătură, de aceea, la fiecare început de an, căuta să se așeze cît mai în fundul clasei. Odată, cînd s-a întors din vacanță, a găsit în locul său preferat o bancă nouă. Era atît de frumoasă și strălucitoare, cum numai băncile noi pot să fie.

— Ia te uită! se minună băiatul. Ești frumoasă, băncuță-drăguță, dar ce folos!... De-ai fi nouă, de-ai fi veche, tot una e! Ești proastă ca un lemn! Hei, de s-ar putea născoci vreodată, o bancă înțeleaptă, care să-mi poată sufla la lecții!...

— E adevărat, băiatule, că acum sînt proastă ca un lemn — îi răspunse banca cea nouă care, nu știu prin ce minune, prinsese glas omenesc — dar s-ar putea ca la jumătatea anului să fiu tot așa de înțeleaptă ca și tine, iar la sfîrșitul anului să fiu chiar mai înțeleaptă decît tine.

— Nu mai spune! clătină băiatul din cap a îndoială. Și cum s-ar putea întîmpla minunea asta?

— Nu e greu — răspunse banca — dar să știi un lucru: cu cît mă voi face eu mai înțeleaptă, cu atît voi deveni mai urîtă, iar peste capul tău va cădea o nenorocire. Cum vezi, nu va fi bine nici pentru mine, nici pentru tine. De aceea, îți spun să te mai gîndești.

Și băiatul căzu într-adevăr pe gînduri. Se gîndi o zi, două, trei, o săptămînă. In vremea asta, tovarășii profesori explicaseră multe lecții noi, iar acum începuseră să-i asculte pe băieți. Băiatul nostru însă nu cunoștea o buche măcar din lecțiile cele noi.

— M-am hotărît — zise băiatul într-o zi către banca sa. Intîmple-se orice s-ar întîmpla, numai ajută-mă. Zilele astea voi fi ascultat, și eu nu știu nimic...

— Dacă asta ți-e hotărîrea, nu te pot împiedica — îi răspunse banca. Iată ce trebuie să faci: Ia cartea și scoate de acolo regulile, formulele, ideile principale. Scrie-le apoi pe toate aici, pe colțul meu din stînga. Cînd vei fi ascultat, nu-ți rămîne decît să-ți arunci ochii deasupra mea și vei ști să răspunzi.

Așa făcu băiatul și căpătă o notă bună. De bucurie, nu știa ce să mai facă. Iși mîngîia banca, îi spunea tot felul de cuvinte măgulitoare. Găsise în sfîrșit o bancă care să-i „sufle" la lecții.

Trecu așa o jumătate de an. In vremea asta, băiatul căpătă și note rele, dar și note bune, așa că el se simțea mulțumit. Banca devenise și ea mai înțeleaptă, căci „cunoștea" acum o mulțime de formule, de reguli. Știa chimie, fizică, istorie, mă rog, de toate. Cum s-ar zice știa tot atîtea cîte știa și stăpînul său. Dar cum arăta! Fața ei strălucitoare se acoperise cu cifre, cu litere, cu pete de cerneală.

— Băncuță dragă, îi zise băiatul într-una din zilele acestea, mă aflu iarăși la aman Mîine dăm lucrări de control. Mi-e teamă că dacă scriu iarăși formule și reguli pe colțurile tale, mă vor prinde tovarășii profesori copiind.

— Da, e adevărat, îi răspunse banca. Iată însă ce trebuie să faci...

Și banca îl sfătui să scoată din balamale unul din capacele pupitrelor, dar să-l lase tot deasupra. Inăuntru să pună cartea deschisă. Cînd profesorul nu va fi lîngă el, să împingă ușurel capacul, să citească din carte, apoi să tragă capacul la loc.

Băiatul făcu și de data asta așa cum l-a sfătuit banca, iar la lucrarea de control căpătă notă bună. Bucuria lui nu mai cunoștea margini.

...Curînd sosi vara, iar o dată cu ea, examenele. Și, așa cum se întîmplă deobicei la examene, băiatul nostru fu scos din banca sa și adus în față. Abia atunci își dădu seama de nenorocirea care-l păștea. N-avea însă cum

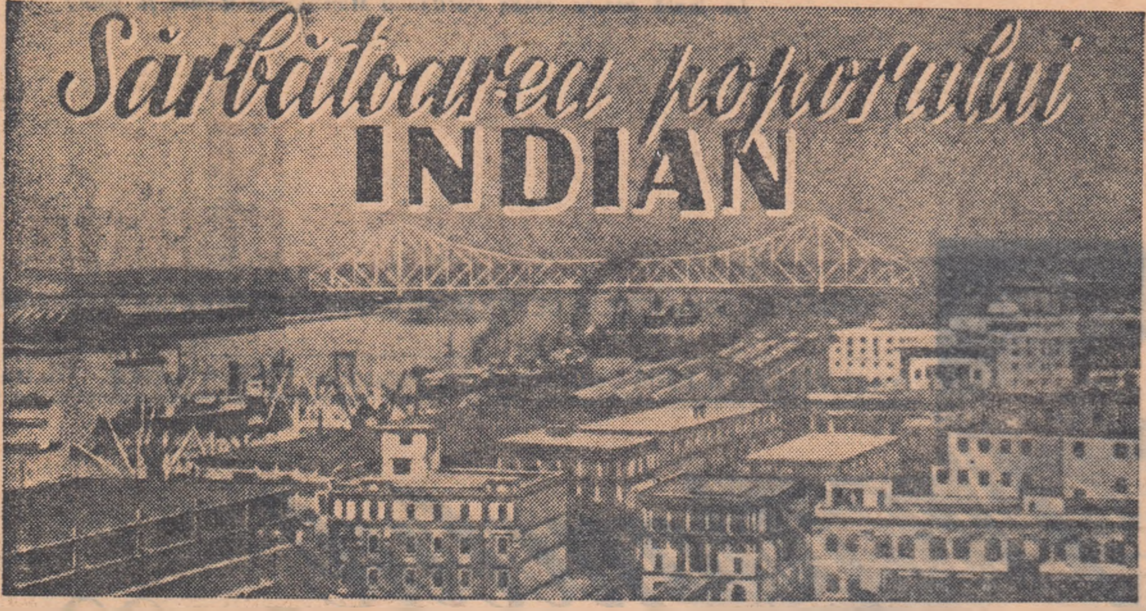
s-o mai împiedice. Rămase repetent.

— S-a întîmplat exact așa cum ai spus — zise amărît băiatul către banca sa. Eu am rămas repetent — o nenorocire mai mare, nici că se putea — iar tu arăți într-un hal!... Capacele rupte, scrise și pe-o parte și pe alta. Un singur lucru nu înțeleg: ai zis că la sfîrșitul anului vei fi mai înțeleaptă decît mine. Ești sau nu mai înțeleaptă?

— Sînt! i-a răspuns banca. Eu știu acum tot atîta geografie, istorie, chimie, cît știi și tu. In schimb, eu mai știu un lucru pe care tu n-ai vrut să-l înveți. Anume că niciodată în viață (în viața de școală, firește) să nu-ți iei drept cap o bancă. Căci oricît de „înțeleaptă" ar fi banca, ea rămîne totuși de lemn.

Vasile BIRGAOANU

Sărbătoarea poporului INDIAN

La 26 ianuarie, anul acesta, Republica India împlinește 6 ani de existență.

Timp de aproape 2 veacuri, cît s-a aflat sub stăpînirea colonialiștilor englezi, poporul indian a avut mult de suferit. Statisticile arată că numai în ultimii 25 de ani ai secolului XIX au pierit de foame 26 de milioane locuitori.

Luptînd însă necurmat pentru libertatea națională, pentru o viață mai bună, și avînd în frunte conducători pricepuți ca Jawaharlal Nehru (astăzi prim ministru al Republicii), poporul indian și-a dobîndit independența. El a trecut apoi la lichidarea înapoierii seculare moștenită de la colonialiști și la făurirea unei economii naționale. Muncind cu sîrg, poporul indian a obținut primele succese pe această cale. Așa, de pildă, a fost creiată, pe valea rîului Damodar, o importantă regiune industrială, a fost construită o uzină de locomotive la Cittarandjan, o uzină de îngrășăminte chimice la Sindri și importante construcții hidro-energetice.

Pentru a-și împlini țelurile sale constructive, poporul indian are nevoie de pace. Pacea și prietenia frățească sînt de altfel o tradiție veche a poporului indian. Năzuința aceasta a Indiei a fost înțeleasă și apreciată cu căldură de marele popor sovietic, care se află în fruntea luptei pentru pace. In luna decembrie a anului trecut, tovarășii N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au întreprins o călătorie prietenească prin India. Pretutindeni, ei au fost întîmpinați cu dragoste și entuziasm. Iar vederile comune ale Uniunii Sovietice și Indiei în cele mai însemnate probleme internaționale — pacea și colaborarea între popoare — și-au găsit exprimare în declarația comună sovieto-indiană din 13 decembrie 1955. Declarația aceasta, alcătuită pe temelul principiului coexistenței pașnice între statele cu orînduiri sociale diferite, este o însemnată cucerire istorică pusă în slujba păcii. Vizita conducătorilor sovietici în India a făcut ca prietenia dintre cele două țări să se întărească, iar legăturile economice și culturale sovieto-indiene să capete perspective largi de dezvoltare. Uniunea Sovietică acordă azi Indiei un însemnat sprijin economic și tehnic.

U.R.S.S., R. P. Chineză și India, care alcătuiesc laolaltă o jumătate din omenire, sînt o forță uriașă în lupta pentru pace.

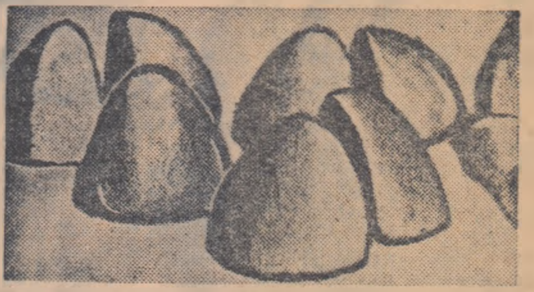
Poporul nostru, încadrat în marele lagăr al păcii, salută cu simpatie strădaniile pentru pace și progres ale poporului indian.

Noutăți tehnice

Plomba pulmonară

O realizare deosebit de importantă în medicina țării noastre va face ca mulți dintre bolnavii cu afecțiuni grave la plămîni să se poată vindeca definitiv.

Este vorba de descoperirea Dr. Nestor Constantinescu, directorul sanatoriului T.B.C. Solca, din regiunea Suceava, care, ajutat de un colectiv de tehnicieni de la Institutul de Cercetări al Ministerului Industriei Ușoare, a confecționat plombe buretoase dintr-un material ușor și elastic, care să înlocuiască părțile bolnave ale plămînului, ce au fost eliminate prin operație. Materialul acesta buretos este un cauciuc natural, căruia i se dă forma dorită. Primele intervenții chirurgicale prin care s-au introdus aceste plombe s-au făcut încă din anul 1953. Toate operațiile au reușit. Au fost chiar cazuri cînd, după o asemenea operație, pacientul a putut reîncepe munca numai după trei luni.

PLOMBE PULMONARE DE DIVERSE MARIMI.

Cei mari îi ajută pe cei mici

Poți oare vorbi despre prietenia în grup, despre prietenia care se încheagă între elevele a două clase? Desigur. Eu am văzut asemenea lucru la Școala medie nr. 1 din Tecuci. Prietenele sînt elevele clasei a V-a și a III-a. Adeseori cele mari le-au ajutat pe cele mici.

★

Era cam la vreo două luni după începerea anului școlar. Multe din cele mici împliniseră 9 ani, învățau bine și se purtau ca niște adevărate școlărițe. Intr-o recreație, cele dintr-a V-a auziră un lucru care le puse pe gînduri. La o altă școală, cîteva eleve din clasa a III-a fuseseră făcute pioniere.

— Prin urmare... se auzi un glas șovăelnic, după mai multe clipe de tăcere.

— Prin urmare sîntem niște deștepte — trase concluzia Iulia, președinta grupei I-a.

— De fapt nu-i timpul pierdut. Să vorbim cu tovarășa instructoare, interveni Stegaru Cornelia.

Discuția nu fusese lungă; un schimb scurt de idei, dar toată lumea pricepuse despre ce era vorba.

Acum plecau zilnic mai tîrziu de la școală — își așteptau prietenele care învățau după amiază cărora le povesteau o grămadă de lucruri despre viața pionierească, despre cravată și insignă, le arătau cum se scrie și se desenează angajamentul. Adunarea în care au fost primite în rîndurile pionierilor, tot detașamentul clasei a V-a a organizat-o. Trebuie să mai spunem că bucuria și emoția au fost la fel de mari de ambele părți?

Cu asta însă nu s-a terminat. „Cele mari" — dintr-a V-a — știu ce înseamnă să fii pionieră nouă, să nu știi ce ai de făcut, cu ce să-ți începi activitatea. De aceea, după ce au fost alese președintele de grupă, ele le-au învățat cum se ține o adunare, ce pot face ca ea să fie interesantă, atrăgătoare. Ba le-au ajutat să-și facă și o gazetă nouă.

Geta COSTIN

Azi citim împreună Regulamentul

Există viață în PLANETA MARTE?

ALECSESCU MATEI
Observatorul Astronomic Popular din București

Cu siguranță că mulți dintre cititorii acestor rînduri au auzit poveștile fantastice născocite pe seama locuitorilor planetei Marte. Dar tot așa de sigur este faptul că nu mulți au fost aceia care au crezut aceste povești, deoarece ele... nici nu sînt de crezut. Lucrul acesta ne va părea mai lămurit, dacă vom cunoaște puțin mai îndeaproape această planetă.

Trebuie să știți mai întîi că planeta Marte este a patra planetă în ordinea distanțelor de la Soare. Distanța dintre Soare și această planetă este de circa 227 milioane de km. Fiind mai depărtată de Soare decît Pămîntul (care se găsește la 149.670.000 km. de „astrul de foc"), Marte are un drum mai lung de parcurs în jurul Soarelui, drum pe care îl străbate în 687 zile de-ale noastre.

Poveștile cu privire la „oamenii de pe Marte" au început să apară încă din secolul trecut, ca urmare a unei descoperiri făcute de astronomul italian Schiaparelli. Acesta arătase în 1879 că, în afară de petele luminoase și întunecoase care se vedeau pe planetă, se mai pot distinge acolo și un fel de dungi care merg în linie dreaptă pe lungimi de sute de km.

La începutul secolului nostru, astronomul american Lowell a scris o carte, în care înfățișa rezultatele cercetărilor sale. El încerca să arate că liniile care se vedeau pe Marte ar fi canale de irigație construite de ființe inteligente, pentru a fertiliza regiunile secetoase ale planetei!

Mulți astronomi fură de părerea că această presupunere este făcută prea la întîmplare ca să poată fi crezută. Intre aceștia, astronomul sovietic G. A. Tihov începu o serie de observații sistematice asupra planetei, pentru a stabili pe baze precise natura amănuntelor vizibile pe planetă.

In acest scop, Tihov utiliză mai întîi fotografia cu ajutorul filtrelor colorate; aceste fotografii erau executate cu ajutorul unei lunete de 76 cm diametru și 16 metri lungime, montată la observatorul de la Pulkava (lîngă Leningrad).

Astronomul sovietic și-a început studiile sale prin anul 1909 și le continuă și astăzi. Intrebuințînd toate mijloacele puse la dispoziție de către știință, el a reușit să ajungă la concluzii dintre cele mai importante pentru astronomie.

Una dintre aceste concluzii este aceea referitoare la existența atmosferei pe Marte. Cu toate că aerul de acolo este mult mai rar decît la noi pe Pămînt (de circa 10 ori), el totuși există, fiind format în special din bioxid de carbon și, probabil, azot.

Apa pe Marte, după cum arată savantul sovietic, trebuie să fie foarte rară. Ea se găsește în special sub formă de ghețuri și zăpezi polare, care se observă de la noi sub forma unor pete albe, situate la cei doi poli ai planetei. O consecință directă este aceea că pe Marte nu există mări ca pe pămînt și că o mare parte din solul planetei este acoperit cu imense deșerturi nisipoase: sînt tocmai petele galbene sau roșcate care se observă acolo, cu ajutorul lunetelor astronomice.

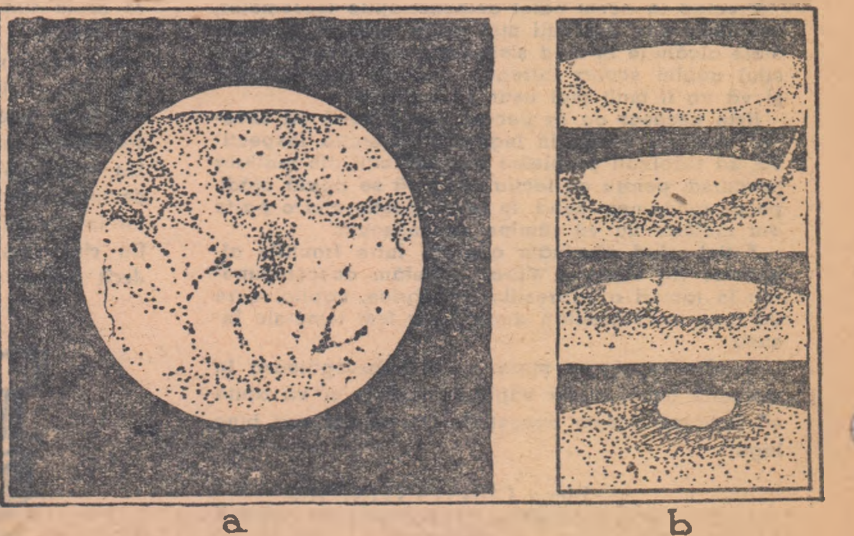
Studiind petele întunecoase de pe Marte, Tihov, a descoperit însă un fapt deosebit de important. In ciuda tuturor afirmațiilor contrarii, astronomul sovietic arată că petele albastre sau violete care se văd pe planetă trebuie să fie formate dintr-o vegetație care rezistă la condițiile aspre care domnesc acolo. Această vegetație trebuie să semene mult cu plantele care trăiesc pe pămînt în condițiile aspre din regiunile polare sau alpine.

Cît privește animalele, nu se poate afirma că ele există pe Marte, deoarece nu se știe nimic precis. Ființe inteligente însă cu siguranță că nu există. Față de condițiile aspre care există acolo, viața nu s-a putut dezvolta pînă la un asemenea nivel.

Cît privește celebrele „canale" ale lui Lowell, ele nu există în forma în care le arăta acesta. Sînt într-adevăr pe Marte un fel de dîre cețoase, neregulate, însă acestea nu sînt nicidecum canale de irigație; s-ar putea ca ele să reprezinte vegetația care se dezvoltă de-a lungul unor rîuri sau mlaștini de acolo. Deci, nimic artificial, creeat de eventuale viețuitoare. De fapt, în momentul de față nu se poate răspunde prin da sau nu la această întrebare. Problema rămîne deschisă.

Anul acesta, în luna septembrie, Marte va trece foarte aproape de pămînt: la numai 56 milioane de km.

De curînd, la Observatorul Astronomic din București a sosit vestea că astronomii sovietici invită pe astronomii romîni ca, împreună, să facă o serie de osbervații cu acest prilej. Cu siguranță că astronomii care se pregătesc încă de pe acum pentru studii vor aduce date noi în această problemă importantă, dezlegînd și ultimele taine ale acestei planete.

a) Aspectul lui Marte la 11 iunie 1954. b) Topirea calotei polare de la polul sud al lui Marte, într-un interval de 6 luni.

În ajutorul activului pionieresc

…trebare... şi un RĂSPUNS

[illegible] că, [illegible] ai [illegible] de [illegible] 7 ani nr. 1 [illegible] la o vreme însă, [illegible] acţiunile întreprin[illegible] a fost dusă pînă la capăt. Gazeta de perete a unităţii, aşa după cum hotărîse colectivul de conducere, trebuia să apară în curînd şi să fie mai frumoasă decît oricare alta. Au trecut de atunci multe săptămîni şi gazeta tot nu a apărut. Disciplina, în loc să se îmbunătăţească, creiază acum adesea neplăceri în şcoală. În timpul orelor, pionierii vorbesc între ei, iar în recreaţie se bat prin clase sau pe coridoare. Nici cu învăţătura nu mai stau acum chiar strălucit.

Ce s-a întîmplat, oare, de merg treburile pe dos? Din colectivul de conducere al unităţii fac parte doar cei mai buni pionieri, fruntaşi la învăţătură şi disciplinaţi. Cu toată strădania lor însă, activitatea pionierească tot nu vrea să progreseze. De ce?

•

Pioniera Ludu Speranţa din clasa a VII-a este membră în colectivul de conducere al unităţii. Bună tovarăşă. A ajutat întotdeauna unitatea. Atunci cînd era vorba de făcut vreun articol la gazeta de perete, pentru Speranţa se găsea mereu cîte un subiect. Putea să refuze? Bineînţeles că nu, că doar făcea parte din colectivul de conducere. Şi cum munca pionierilor este întotdeauna apreciată, Speranţa a fost numită şi responsabila colectivului de redacţie al gazetei de perete.

De atunci, activitatea gazetei era şi mai bogată, iar pionierii citeau cu nesaţ articolele, care se schimbau în fiecare săptămînă.

— Ludu Speranţa să fie responsabilă permanentă a echipei de curăţenie, au spus într-o adunare pionierii dintr-a VII-a. Este disciplinată şi învaţă bine.

— Dar eu am gazeta de perete, a încercat timid să protesteze Speranţa.

Însă,... cum să refuze sarcinile? Atunci ce să mai zică de ceilalţi pionieri? Trebuia să fie exemplu, că doar aşa se cere unui membru din colectivul de conducere al unităţii. Aşa că, de atunci, i-a mai revenit să controleze şi caietele, să vadă dacă nu lipseşte creta şi buretele de la tablă, să controleze dacă echipa de serviciu a făcut curăţenie.

De la o vreme a început să se descurce destul de greu, iar cîte odată îşi neglija chiar unele îndatoriri. Dar de cînd a fost numită şi responsabilă cu crucea roşie, totul merge anapoda. Speranţa nu ştie ce să facă mai întîi; gazeta, clasa, crucea roşie, colectivul de conducere, să înveţe, o grămadă de probleme. Cu toată bunăvoinţa ei, nu a putut să-şi îndeplinească toate sarcinile. Gazeta de perete n-a mai apărut deloc, în clasă există multă indisciplină, iar cercul de cruce roşie nu desfăşoară nici el o activitate tocmai bogată.

• • • •

Aşa se întîmplă cînd un pionier are atîtea sarcini. Acesta e şi răspunsul la întrebarea: de ce în unitatea de pionieri de la Şcoala mixtă de 7 ani nr. 1 din Cluj treburile nu mai merg bine?

Aci sînt mulţi pionieri fruntaşi la învăţătură şi domnici poate de a îndeplini sarcini pionereşti. Colectivul de conducere al unităţii îi ocoleşte însă.

De ce să-şi bată capul cu alţi pionieri care „nu ştiu" îndeplini unele sarcini? Ludu Speranţa (şi încă puţini ca ea) este de acum „obişnuită" şi „se pricepe la toate".

Exemplul nu prea bun al colectivului de conducere al unităţii este urmat de fiecare detaşament şi grupă. Colectivele de conducere şi preşedinţii de grupe dau cîte 3—4 sarcini unor pionieri, iar marea majoritate rămîne fără niciuna.

E lesne de înţeles concluzia. Colectivele de conducere, dacă vor să nu se întîmple aşa cum s-a întîmplat la unitatea din Cluj, trebuie să fie foarte atente atunci cînd împart sarcinile în detaşament sau unitate.

F. DUMITRU

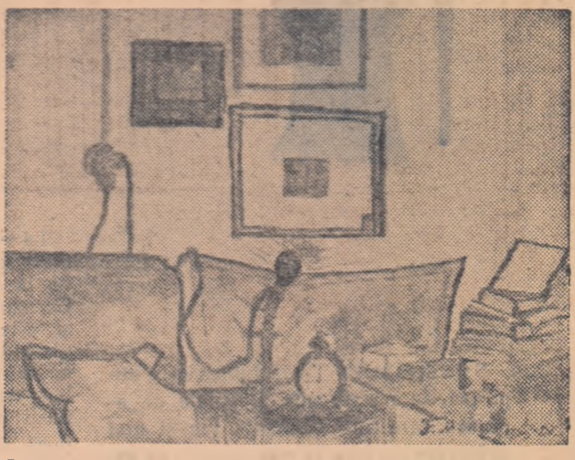
Din creaţiile copiilor

Profesoara mea

Profesoara mea e bună.
Şi-ţi explică orişicînd
Cîte-n stele, cîte-n lună,
Povestind încet şi blînd.

Totdeauna dimineaţa
Eu găsesc în glasul ei
Prospeţimea şi dulceaţa
Florilor de ghiocei.

Hilda WEININGER
cl. a IV-a B
Şcoala medie de fete nr. 10
Bucureşti

Camera mea

Desen de Florin **MENZOPOL**
Mizil, reg. Ploeşti

IARNA

Cu haina-i albă de omăt
Şi cu suflarea îngheţată,
Coboară văi şi urcă dealuri,
Iarna, crăiasa minunată.

Priveşte-n jurul său rîzînd
Şi mîna-i albă şi-o întinde,
Aruncă-n joacă fulgi uşori,
Şi totu-n vălul ei cuprinde.

Iarna şi marea-ar vrea s-o-ngheţe,
Nu-i plac deloc valuri zglobii,
Şi vrea în viscol să roşească
Năsucurile de copii.

E rece şi ne-ndurătoare,
Pe păsărele le alungă;
Dar s-o vedeţi la primăvară...
Cu neaua-n spate, o să fugă.

Tatiana ALBULESCU
cl. a VII-a,
com. Săceni, raionul Vîrtoapele,
reg. Bucureşti

AŞA E PE LA NOI

O nouă sală de gimnastică

Cu puţin timp în urmă, în curtea şcolii noastre se înălţau zidurile unei noi clădiri. Se construia o sală de gimnastică. La construirea ei ne-au dat ajutor colectiviştii de la G.A.C. „Victoria". Ca să avem gata cît mai repede noua sală de gimnastică, în timpul liber am ajutat şi noi, dînd cărămizile la mînă meşterilor, cărînd apă sau amestecînd varul pentru zidit.

Acum, sala de gimnastică este gata. Spaţiul ei mare (are 110 m.p.) ne permite să facem tot felul de exerciţii. Pe pereţi sînt pictate diferite scene sportive.

Facem cu mult mai multă plăcere orele de educaţie fizică în sala cea nouă. Sportul şi gimnastica sînt îndrăgite acum şi mai mult de pionierii şi şcolarii din şcoala noastră.

Livia URSU
cl. a VII-a
Şcoala mixtă de 7 ani nr. 1
com. Lenauheim, raionul Sînnicolaul Mare, reg. Timişoara

Aici învăţ eu

La Sîngeorz-Băi, pe strada principală, care străbate comuna de la un capăt la altul, poţi vedea multe clădiri mari şi frumoase. Printre acestea se află şi şcoala noastră. Ea are şapte săli de clasă, toate la fel de luminoase şi spaţioase.

Eu sînt în clasa a VI-a. Clasa în care învăţ se găseşte la etaj, cu faţa spre stradă. Prin ferestrele ei năvălesc în voie razele soarelui. Cele două şiruri de bănci au fost şi sînt primii martori ai vieţii noastre şcolare. În primul şir de bănci, în rîndul al cincilea, se află şi banca unde stau eu. Pe ea, în ore, îmi ţin penarul, călimara şi caietul de notiţe, iar în pupitrul ei, ghiozdanul cu restul de caiete şi cărţi. Cînd plec de la şcoală, o las curată şi aranjată.

Cîteva desene făcute de colegii mei împodobesc pereţii albi şi înalţi ai clasei noastre.

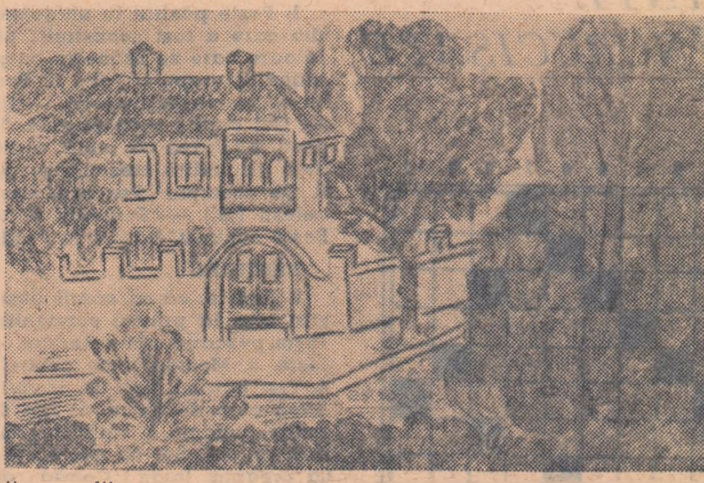
Gabriela LAZĂR
cl. a VI-a
Şcoala de 7 ani,
com. Sîngeorz-Băi,
raionul Năsăud, reg. Cluj

Şcoala e mai frumoasă acum

Ne e mult mai dragă şcoala în acest an. Cele opt săli de clasă, camera pionierilor, sala de gimnastică, laboratorul şi baia sînt mîndria noastră. Ele au fost amenajate acum, de curînd, prin munca tovarăşilor învăţători şi profesori cu ajutorul părinţilor noştri. Nici noi pionierele, nu ne-am lăsat însă mai prejos. Cu cîtă bucurie lucrau Veronica din clasa a VI-a A, Ştefănescu Constanţa, Burlacu Georgeta din clasa a VII-a A. şi multe alte pioniere la spălatul geamurilor, curăţatul pervazurilor.

Acum putem spune că şcoala noastră este cea mai frumoasă din oraş.

Aurelia DRAJNEANU
Şcoala de 7 ani, Văleni de Munte,

Clădirea şcolii

Desen de Adriana **LUCA** Bucureşti

Sala freamătă. Toată lumea este cuprinsă de neastîmpăr. Ropotele de aplauze care au izbucnit fac şi mai grăitoare dorinţa ca spectacolul să înceapă mai repede.

Leii maestrului Alfred Kaden îşi fac în sfîrşit apariţia.

Păşesc agale toţi cinci, ocolind manejul. La un semn al dresorului, vin şi îşi culcă leneş trupul îmblănit, cu nuanţe cafenii roşcate. Unul dintre ei, îndărătnic, nu vrea să se supună nici în ruptul capului. Mîrîie nemulţumit şi fioros şi nu se clinteşte de la locul lui. Dresorul încearcă să se apropie, dar leul rage întărîtat. Spectatorii sînt neliniştiţi. Ochii fiarei sticlesc neobişnuit. Ne aşteptăm ca din clipă în clipă să se repeadă asupra omului. Şi, într-adevăr, fiara încordată se pregăteşte să facă un salt. Am închis ochii. Măcar să nu văd ce va urma. Deschid ochii şi nu-mi vine să cred. Fiara stă acum lungită şi supusă. Imblînzitorul o bate încetişor pe spate, cu palma. Aceeaşi fiară care cu puţin înainte vîrîse în sperieţi lumea, este luată acum în spate de către maestrul Alfred Kaden şi purtată aşa prin arenă. Urmează apoi o altă figură: unul dintre lei stă în mijlocul manejului, iar celorlalţi li se porunceşte să treacă peste el printr-o săritură.

...S-au născut cu aceleaşi însuşiri ca părinţii lor. Au moştenit de la ei agerimea şi iscusinţa de a-şi însfăca prada, în vinele lor a curs acelaşi sînge cu clocot sălbatic.

Şi totuşi, acum, la un semn al dresorului, fiarele se supun. Imblînzirea fiarelor sălbatice. Şi aceasta este una din înfăptuirile de seamă ale omului...

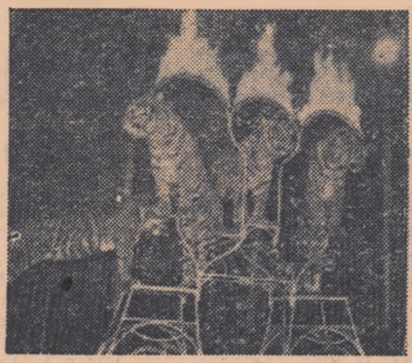
La circul de stat din Capitală, unde îşi dau concursul maeştrii de la circul Busch din R. D. Germană, spectatorii pot vedea şi alte numere atractive. Jongleurul Ovidiu Bocan mînuieşte cu atîta repeziciune cercurile şi bastoanele sale aurite, încît nici nu-ţi mai dai seama cînd le apucă şi cînd le aruncă iar. In aer, cercurile întind o horă vie, se amestecă dibaci, alcătuind rozete şi semicercuri. Două fetiţe care stăteau alături de mine pe bancă şi-au avertizat părinţii că o să-ncerce acasă jongleriile pe care le văzuseră la circ.

Muzica îngînă o melodie lentă, cu note prelungite, care-ţi evocă un tablou exotic. Fără să vrei, în minte îţi apare un deşert imens, cu dune de nisip ce se ondulează în adierea Simunului.

Cămilele! Vin cămilele! strigă copiii, pe care părinţii nu-i chip să-i mai stăpînească. Muzica suspină atît de impresionant, încît uiţi că eşti la circ. Iţi închipui că de luni de zile călătoreşti în pustiu cu o caravană. Cămilele cu două cocoaşe păşesc tărăgănat ocolind de cîteva ori arena, apoi se opresc şi îngenunchează ca pentru un popas. Trei zebre, care le urmăresc pas cu pas, se odihnesc alături de ele. Cămilele se ridică şi, spre mirarea noastră, cu toată greutatea lor, umblă numai pe picioarele dinapoi. Dresorul Finke Herbert, de la circul Busch, pare un pitic pe lîngă aceste cămile cu o statură uriaşă. Caravana porneşte din nou la drum, iar spectatorii, pe care pusese stăpînire vraja tabloului exotic, luîndu-şi în serios rolul de călători în pustiu, se duc în pauză spre bufet, unde există o oază de... suc de portocale.

Caii de rasa poney, care se numără printre cei mai mici din lume, au fost întîmpinaţi cu ropote de aplauze. Sînt negri şi atît de mici, încît unii dintre spectatori au crezut că au deaface cu nişte mînji. Această presupunere s-a spulberat repede. Caii au început să-şi arate măestria, alergînd cu iuţeală mare, jucînd în două picioare, tropăind şi nechezînd ca nişte cai mari, adevăraţi.

Fără-ndoială că Any şi Leny, care au lucrat la dublu trapez, au stîrnit mult admiraţia spectatorilor. Any şi Leny lucrează cu mult curaj. Cu un calm desăvîrşit se prind de trapez, se dau în leagăn zîmbind, şi execută apoi un număr de exerciţii grele, la vederea cărora îţi îngheaţă sîngele în vine. Tocmai cînd ţipătul intenţionat al unela dintre ele te face să crezi că va urma prăbuşirea în gol, artistele coboară, stăpîne pe sine, scările de sfoară, spre pămînt.

Cele mai mari emoţii au fost provocate însă de cei opt elefanţi ai circului Busch. Dresorii elefanţilor, Puncha Elisabeth şi Puncha Premedase, originari din India, au pregătit pentru spectatori cîteva surprize neaşteptate.

La un moment dat, megafonul anunţă:

„Atenţiune!... Acum Puncha Premedase se va lungi jos şi un elefant în greutate de 4 tone se va aşeza deasupra lui".

Tobele începură să răpăie strident şi în sală nu mai clipea nimeni. Dresorul se culcă la pămînt. Peste o clipă, trupul cenuşiu, imens, al unui elefant se ghemui încet, încet, deasupra lui. Urmară clipe de groază. Pe fiecare dintre spectatori îl chinuia aceeaşi întrebare: oare omul nu va fi strivit de greutatea uriaşă a elefantului? Tobele au răpăit din nou, iar elefantul se înălţă cu multă grijă de jos. Dresorul se ridică şi el, convingîndu-ne nu numai că nu i se întîmplase nici un rău, dar nici măcar turbanul său nu se clintise. Megafonul anunţă din nou:

„Acum dresorul va intra cu capul în gura elefantului şi elefantul îl va plimba prin manej".

Tobele începură iar să răpăie. Simţeam că mă înăbuş de căldură. Dresorul îşi desfăcu cu mişcări calme turbanul şi îşi vîrî capul în gura elefantului. Nu i se mai zărea decît trupul şi mîinile nemişcate. N-am mai putut să privesc într-acolo. Credeţi-mă că n-am fost singura care am procedat aşa. Răbdarea mea era pusă la mari încercări. In sfîrşit, se auzi din nou răpăitul tobelor însoţite de aplauzele mulţimii şi-mi recăpătai buna dispoziţie.

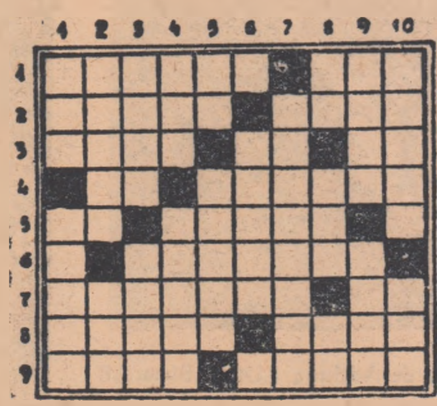
Iată, dragi copii, cîte minuni înfăptuiesc oamenii prin muncă perseverentă, cu răbdare şi talent.

Circul vă aşteaptă ca să puteţi cunoaşte şi voi aceste minuni, pe care bineînţeles că eu nu vi le-am împărtăşit în întregime.

Elena DRAGOS

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

DESPRE PEŞTI

ORIZONTAL

1. Peşte păstrat în untdelemn şi în cutie de tablă. — Metalul din care a fost „construit" peştişorul lui Puşkin. 2. Pasăre călătoare care se hrăneşte cu peşte. — Peşte de apă dulce, asemănător crapului (pl.). 3. Poate fi de pildă „Despre peşti". — In el pescuiesc italienii. — Ud pe spate! 4. Coadă de balenă! — Cel care prinde peştele. 5. Sete! — Cu ele se hrănesc unii peşti, păstrăvii de pildă. 6. Peşte din apele repezi de munte. 7. Beţe de undiţă crescute pe malul apei. — Coadă de păstrăv! 8. De exemplu „Pescarul sportiv", care te învaţă cum să pescuieşti (pl.). — Scrumbii sărate şi uscate. 9. Cei de colo. — Peşte cenuşiu, bătînd în verde sau galben, foarte gustos.

VERTICAL

1. Linişte, că-mi sperii peştele! — Plasă mare, întrebuinţată mai ales la prinsul scrumbiilor de Dunăre. 2. Aşa cum urmăreşte pescarul pluta undiţei. — Nu e peşte, dar tot în apă trăieşte. 3. Momeală vie pentru pescuitul cu undiţa. — Fructe. 4. Trei pătrimi dintr-un dram! — La carnaval, unele din ele pot avea chip de peşte. 5. Ene Constantin — Fără ele nici nu se poate imagina o vînătoare. 6. Ceea ce prinde pescarul în undiţă (pl.). 7. Soi de peşte cu aripioare la pîntece. 8. Posezi. — La dreapta, Joian! Coadă de crocodil! 9. De multe ori te-nşeală mişcîndu-ţi pluta. — Cel mai plăcut anotimp pentru pescuit. 10. „Terenuri" de... pescuit. — Aşa cum se aduce peştele pentru a fi pus în acvariu.

ÎN CURÎND...

...Dragi cititori, în paginile gazetei noastre va începe un mare concurs-ghicitoare, intitulat: „Cine cunoaşte mai mult?" La concurs vor putea să participe toţi pionierii şi şcolarii din clasele a IV-a, a V-a, a VI-a şi a VII-a. Ciştigătorii concursului vor primi premii.

Urmăriţi cu atenţie gazeta noastră.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.I.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". STAS — 3152 — 52